

nøglehullet

NR. 3 -1990

NYT FRA LOKALHISTORISK ARKIV & FORENING I ALLERØD KOMMUNE

Der er ikke mange turistattraktioner i form af historiske monumenter i Allerød kommune, som nok mere kendes for sin natur. Men ved den smukke Bastrup sø ligger en virkelig seværdighed: Ruinen af det middelalderlige Bastruptårn, og nord for Buresø findes de sparsomme rester af et andet middelalderanlæg: Borre voldsted. Nøglehullet har denne gang set på den smule, man ved om borgene.

MEDLEMS AKTIVITETER

ONSDAG den 3. OKTOBER fra kl 19,30 : ÅBENT HUS I ARKIVET.

TIRSDAG den 23. OKTOBER kl. 19,30 på HOVEDBIBLIOTEKET :

HVORFOR SER HER SÅDAN UD ? CAUSERI AF OLE PETERS, LYNGE.
Ole Peters er vokset op i Lyngby og kender sin egn som få. De tankevækkende og ofte bizare årsager til, at huse, veje eller områder kom til at se ud som de gør, er en del af Ole Peters baggrundsviden - og tilhørerne kan vente sig lidt af hver !

ONSDAG den 7. NOVEMBER fra kl. 19,30 : ÅBENT HUS I ARKIVET.

TORSDAG den 22. NOVEMBER kl. 19,30 på HOVEDBIBLIOTEKET :

BEVARINGSVÆRDIGT ? - et dias-foredrag af OLE HØEGH POST om bygninger og miljøer, som nogle ønsker at ændre, andre at bevare. Efter flere års arbejde med lokalhistorie og medvirken i debatten om, hvor lidt af kulturarven vi kan tillade os at efterlade, vover Ole Høegh Post at give et bud på, HVAD bevaringsværdi egentlig er.

ONSDAG den 5. DECEMBER fra kl. 19,30 : ÅBENT HUS I ARKIVET.

ONSDAG den 2. JANUAR 1991 fra kl. 19,30 : ÅBENT HUS I ARKIVET.

Åbent hus-arrangementerne er et tilbud til alle de, der ikke har mulighed for at besøge arkivet i åbningstiden om formiddagen, men alle er velkomne til at se arkivets samlinger disse aftener. Som det fremgår af datoerne er det altid FØRSTE ONSDAG i hver måned. Erfaringerne siger, at der er god plads i arkivet disse aftener !

Se også listen over arkivaftener andetsteds. Disse aftener giver interesserede mulighed for at arbejde med arkivalier.

BASTRUP OG BORRE

Syd for Lyng og Uggeløse ligger et par minder om egnens betydning i middelalderen. Mest seværdig er ruinen af Bastruptårnet ved Bastrup sø, men længere mod vest mellem Buresø og Uggeløse Skov ligger i form af en jordhøj resterne af et voldsted, der på kortene kaldes Borre. Som det gælder for mange andre voldsteder, ved man meget lidt om dette, men i bogen "Naturparken mellem Farum og Slangerup (1965)" har historikeren Vilhelm la Cour samlet den tilgængelige viden om begge middelalderanlæg. Da næppe ret mange kender materialet, tillader vi os at plukke af la Cours oplysninger :

BASTRUP STENHUS

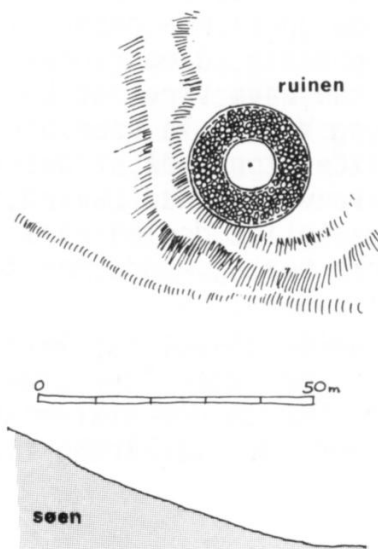
Først og fremmest undrer placeringen af det vældige stentårn i dag mange, og der gættes på, at søen kunne have været sejlbar fra Øresund på den tid. Så drastisk har landskabet nu ikke ændret sig, men gennem sumpede og skovrige egne var i de tider ikke mange muligheder for vejstrækninger. En vejføring fra det gamle magtcenter i Roskildeegnen til Nordøstsjælland kunne næsten kun passere de søfyldte tunneldale netop ved Bastrup Sø. Mellem Bastrup og Buresø ligger nemlig hovedvandskellet, hvorfra vandet løber hhv. til Øresund og Roskil-

de Fjord. Dermed blev dette pas, som kunne befærdes nogenlunde ubesværet uden bro eller stenvase som indgang til Nordøstsjælland et vigtigt sted i denne del af landet- og derfor anlagde man tårnet her.

Man kender lignende stenhuse eller tårne fra andre steder. F.eks. har der ligget et stentårn på den banke, hvor senere borgen Søborg blev anlagt, ligesom der er fundet rester af et rundt tårn, ældre end Kärnan, i Helsingborg

På gammeldansk blev sådanne vagttårne kaldt "Warth" eller "Worth" jævnfør Vordingborg. Vagttårne, anlagt sådanne steder kendes også fra Tyskland og skikken kommer helt fra Romerriget.

Et kig ned i Bastruptårnets kælder i retning mod "kommunehuset", et fattighus, der lå hvor nu parkeringspladsen er anlagt. Foto H. Damgaard 1930.

Bastruptårnet udgør med sine svære mure det stærkest befæstede tårn vi kender fra Danmarks middelalder.

Man ved ret sikkert, at tårnet er opført i begyndelsen af 1100-årene. En skriftlig kilde, et brev fra Kong Niels nævner i 1130 en Ebbe de Bastetorp som hovedsmand på tårnet og det passer fint med de arkæologiske vidnesbyrd, bl.a. en del sølvmonter fra Valdemar den Stores tid.

Et borgbyggeri med denne placering og disse dimensioner kan i de år kun have været et kongeligt anlæg, og Vilhelm la Cour har et kvalificeret gæt på, at det kun kan have været Knud Lavard, der var "Dux totius dacie" - hele Danmarks hertug, endda med traditioner sydfra.

Hvor længe tårnet har været i brug er der ingen, der aner noget om. Men da den historiske situation, der var årsag til byg-

geriet ændredes væsentligt, gik det vel i forfald. Andre steder ombyggedes de tidlige borge til egentlige borge, men det er jo næppe sket i Bastrup, hvor tårnet i århundreder har stået som ruin.

I sin tid har tårnet ligget på en banke ud mod søen, på begge sider gik et par kløfter ud mod søen og dannede et naturligt værn mod evt. angreb. Kun fra nordøstsiden var der adgang, og kun her har det været nødvendigt med kunstig befæstning. Den bestod af en 6-7 meter bred og kun ca 1 m dyb grav fra kløft til kløft, og fylden fra graven dannede en lav vold bagved. Så lave forsvarsværker må have været suppleret med palisader men man har ikke fundet spor af noget.

Tårnet må dengang have virket imponerende og det lå alene, uden nogle tilbygninger af nogen

Tårnruinen set fra syd. Til venstre ses det opmurede sokkelparti. OHP fot. 1980

art. Der kan muligvis have været nogle træbygninger indenfor volden men der er ingen spor eller fundamenter bevaret.

Grundplanen er cirkulær med et fundament af forholdsvis små marksten, lagt løst nedgravet uden bindemiddel. Den lidt over 6 meter tykke mur er en kassemur bestående af frådstens skalmure med fyld af marksten, lagt i mørtel. Tårnets yderside har haft en tretrins sokkel, der idag er rekonstrueret på et stykke.

Intet dansk borgtårn har haft tilsvarende murdimensioner:

Tårnets ydre diameter er 21 m. og dets indre 8,65. Man må dog gå ud fra, at murtykkelsen er aftaget fra stokværk til stokværk, og at disses rum derfor er øget i tilsvarende grad indvendigt.

Nederste stokværk dannede en slags fritstående kælder uden vinduer eller dør. Adgangen til tårnet må, som skik og brug var, have været

ret ovenover, i 2. stokværk. En trætrappe har ført op til indgangen og i dette stokværk har der dels været lem i gulvet til kælderen, dels andre trætrapper til de øvrige stokværk. Hvor højt tårnet har været er umuligt at sige, men mindst to stokværk over kælderen må der have været.

Vilhelm la Cour tør foreslå mindst 4, snarere 5 stokværk over kælderen men det kan næppe afklares.

Kælders gulv bestod af undergrundens ler, blandet op med talrige sten og mørtel. Kælderloftet eller gulvet i 2. stokværk har derimod været af planker, lagt på et radiært bjælkelag. Bjælkerne har dels hvilet i huller i indermuren, dels på en mægtig bærende midterstolpe. I dag ses nogle mindre murhuller, der stammer fra byggestilladset, og som man plejede at lade stå åbne. Langs murens yderside fandtes spor af stolpehuller, ligeledes fra byggeriet.

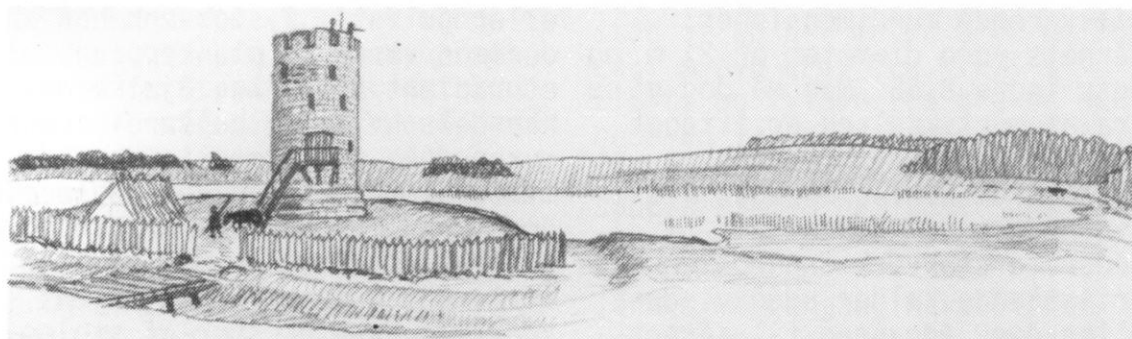
Bastruptårnets tilhuggede bygningssten -kvadre- er tildannet af den såkaldte frådsten eller kildekalk, som også er anvendt i mange danske kirker fra første halvdel af 1100-tallet. Frådsten dannes ved at grundvandet fører opløst kalk fra undergrunden op til en kildes udspring på overfladen. Her udfældes kalken omkring plantedele, og efterhånden som de rådner væk ligger et porøst stenmateriale tilbage. Den våde frådsten er ret blød og kan tilskæres med kniv, men den hærder snart under luftens påvirkning.

Fra gammel tid er ruinen kaldt Bastrup Stenhus, og den nærliggende Stengården har vel fået navn herfra.

Komponisten, auditor Poul Rasmussen fra Farum har fortalt, hvorledes han som 8-9 årig i 1780'erne sammen med en bror kunne krybe gennem et hul i muren og kom ind i tårnets indre. Hans indberetning til Oldsagskommissionen i 1820 medførte dog ingen undersøgelse, men i 1847 købte Frederik den 7. ruinen af Stengårdens ejer for 200 rigsdaler. Sælgeren forpligtede sig til inden årets udgang at borttrykke alle nedfaldne sten-både indvendigt og udvendigt samt give besøgende fri adgang til stedet.

I de følgende årtier gav datidens sagkyndige sig til at studere resterne af det store, cirkulære tårn, dengang åbenbart også eneste bygningsrest, som var bevaret. Trods fredlysningen var ruinen stadig udsat for overlast. Oldnordisk Museum (senere Nat. Mus.) lod derfor nødtørftige restaureringsarbejder sætte i gang, og med mellemrum måtte de gentages, fordi frosten vedblev at sprænge den blottede murkerne.

Kun enkelte og sparsomme prøvegravninger blev iværksat, ligesom selve tårnruinen og de nære omgivelser blev opmålt. Men netop omgivelsernes betydning forringedes i væsentlig grad, da der i 1925 opførtes en aftægtsbolig kun ca. 27 meter fra tårnfoden. Den kom til at ligge netop der, hvor den oprindelige adgang til anlægget må forudsættes at have været, og hvor derfor en sagkyndig udgravning ville have været ønskelig i høj grad, inden det blev for sent. Lige så slemt var det, at jordlagene både øst og vest for tårnet i århundredernes løb var blevet udpløjede, så de bratte skrænter, her engang var nu kun er jævne skrånninger, der ikke fortæller meget om terrænets oprindelige udseende. Værdien af eventuelle videnskabelige gravninger var altså efter-

Muligvis har Bastruptårnet taget sig således ud. Rekonstruktionsforsøg, OHP

Der er stadig en flot udsigt fra ruinens top, og man har kunnet se vidt omkring, da tårnet havde fuld højde. OHP fot. 1980

hånden blevet stærkt forringet, men i 1949 foretog Nationalmuseet alligevel en undersøgelse af den lille toft nord for tårnet, og i 1962 føjedes hertil en oprensning af tårnets indre og en afdækning af den naturlige undergrund langs tårnets ydermur. Siden er omgivelserne blevet rensset for det vildvoksende krat og de kolossale stenkunker, der hindrede synet af ruinen. En jerntrappe fører nu op til murkronen, og en platform giver publikum mulighed for at overskue de enorme mure.

I dag forvaltes ruinen af Skov- og Naturstyrelsen som for nylig har soigneret murværket og opsat en planche med de sparsomme oplysninger, man kan give om ruinen

Kilder: Vilhelm la Cour
Skov- & Naturstyrelsen

LANGSØHUS

Om egnens anden middelalderlige borg ved vi endnu mindre, og her er absolut ikke levnet bygningsrester, kun en lille rest af den jordbanke, der har båret bygningerne ved søbredden.

Adelssædet lå også i Uggeløse Sogn, ca 100 m syd for Uggeløse Skov, en god kilometer vest for Krogenlund og ude i den sø, som i middelalderen og frem til 1855 fyldte størstedelen af den nordligste af egnens store tunneldale. Fra Krogenlund til Slangerup ås hed søen Langsø (på nogle kort Langesø), og borgen fik derfor navnet Langsøhus. Navnet glemtes i århundredernes løb, og voldstedet blev kaldt Borre eller Burre slot. Navnet genkendes i Buresøs navn, som meget sandsynligt kommer af det gammeldanske "burgh", borg. Dermed har søen navn af borgen.

Om voldstedet gav sognepræsten i Lyngby Oldsagskommissionen besked i 1808. Han havde da gravet en smule i banken, men kommissionen havde andet at tage vare på, og først ved midten af århundredet søgte den stærkt borginteresserede apoteker Burman Becker at få lidt klarhed over, hvordan det egentlig forholdt sig med denne "Borre". Han misforstod imidlertid det omgivende terræn, som han rask væk troede hørte med til anlægget; men han pumpede egnens beboere for sagn om stedet, og han genfortalte, hvorledes "Ridderen af Borre" efter langvarig be-

Den tørlagte Langsø med voldstedet. På langs ses afvandingsgrøften. OHP 1982

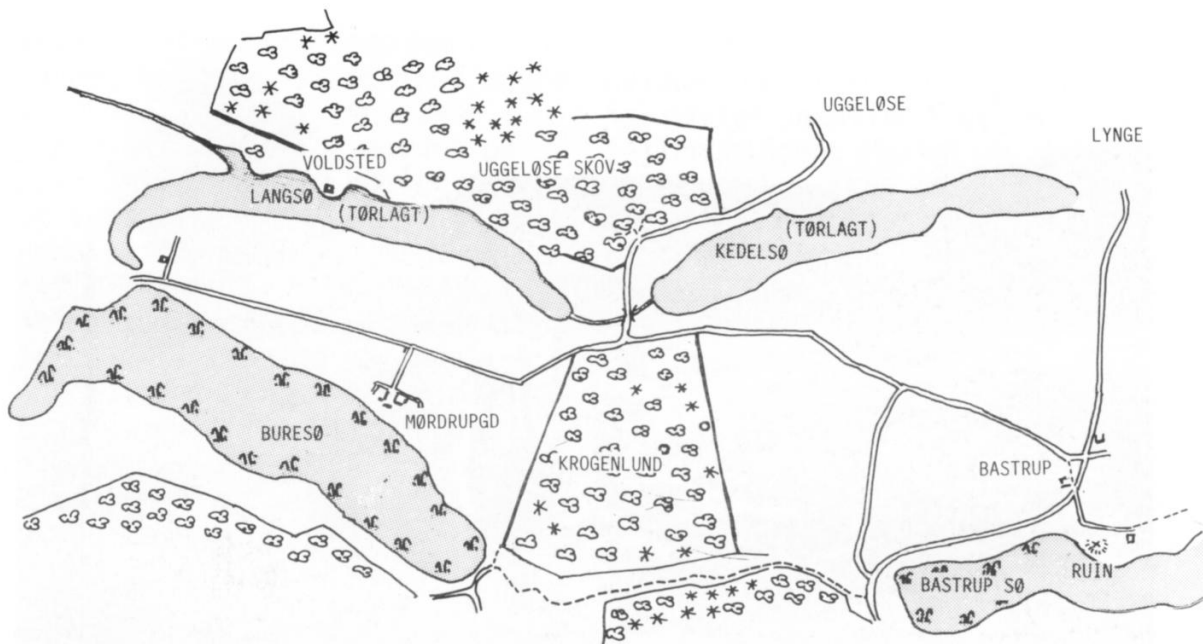
lejrning måtte flygte fra sin brændende borg over til Bastrup, hvor tårnkældereren var fuld af fanger. Heldigvis havde hannøglen på sig, han satte dem derfor på fri fod og bad dem om hjælp; "men de dræbte ham og droge jublende bort". Ak ja.

I 1874 fik Nationalmuseet tilsendt en beretning fra læreren i Uggeløse, hvori han havde tilføjet en bemærkning om, at der skulle have eksisteret en underjordisk gang fra Borre til Bastrup. Det ville jo også være en skam, hvis Borre manglede, hvad sagnene påstod, at snart sagt enhver anden borg i landet havde været forsynet med!

Endnu da læreren beskrev stedet, synes anlægget ikke at have lidt synderlig overlast. I begyndelsen af 1880'erne tog imidlertid den daværende ejer (af Mørdrupgård) fat på at afgrave banken og voldene og sprede fylden ud over engen efter den nu udtørrede sø, og det kunne meget let være gået

helt galt, hvis ikke lykkeligvis en af hans køer samtidig var død. Så forstod han, at de underjordiske ikke ville finde sig i hans hærværk, og han holdt inde med det.

Nationalmuseet, som af en interesseret mand på egnen havde hørt om den påbegyndte ødelæggelse, skyndte sig i 1883 med at få opmålt og beskrevet voldstedet, og så herskede der fred nogle år. Men så tog ejeren igen fat på afgravningerne. Nye indberetninger gav både i 1890 og 1898 udtryk for anlæggets jævnt voksende udslettelse, og i 1910 var så meget forsvundet, at man end ikke fandt det umagen værd at måle stedet op på ny efter mere rationelle metoder, men nøjedes med at vække ejerens ansvarsfølelse, hvilket viste sig temmelig frugtesløst. Ja, end ikke fredningsloven af 1937 satte helt bom for ødelæggelserne. Så greb en begherttet cigarsorterer fra København ind. Han holdt af sådanne gamle mindesmærker, slog i 1944

Langsø indtegnet med sin oprindelige vandflade

alarm, fik dommerkontoret i Hillerød mobiliseret og derved sikret fredningen af, hvad der endnu var levnet- hvad dog ikke forhindrede, at Københavns Vandforsyning i 1953 fik lempet fredningsbestemmelserne.

Hvad man nu kan se, er resterne af en midterbanke, hvorpå bygningen har ligget. Bankens oprindelige form og dimension kan ikke længere med sikkerhed bestemmes; men opmålingen fra 1883 viser en omtrentlig kvadratisk banke, som fra fod til fod måler ca. 53 x 54 meter og har en topflade på ca. 38 x 39 meter. Dens højde er ca. 4 meter. Man må gå ud fra, at målingen har været nogenlunde rigtig. Mere tvivlsomt er det, hvordan bankens omgivelser var. Efter sigende så man endnu i 1883 "tydelige spor af vold og grav" på alle fire sider af banken; men på opmålingen, er volden delt i fem partier, hvilket vel kan skyldes de forudgående udjævninger.

Nu er det vanskeligt at få øje på disse forsvarsværker. Volden teg-

ner sig som en svag højning, der strækker sig fra sydvest, syd om banken og om på dennes østside. Inden for den spores graven som en meget svag lavning i jordsmonnet, tydeligst i nordvest og nordøst, men det er meget uklart. I øst synes volden at have haft tilslutning til et bredt, halvmåneformet forværk, liggende mellem ringgraven og en ydre halsgrav, som har afskåret det fra det jævnt stigende terræn i øst og nordøst. At adgangen til borgen har været på bankens østside, må antages for givet, og man må altså fra nordøst være kommet ned til halsgraven, ad en bro over denne til forværket (som næppe har været stort nok til at rumme en bygning) og fra forværket ad en bro over ringgraven til selve borgbankens østside. Adgangen har i så fald været dobbeltsikret, hvad vi finder mangfoldige paralleller til rundt om i landet.

Det er altså kun såre beskedne rester af det engang så omfattende voldsted, der ligger tilbage i

Langsøhus borgbanke set fra vest 1964. C.Tscherning fot.

den udtørrede Langsø.

Hvilke bygninger voldstedet har båret, har man heller ingen anelse om, men da der intet som helst er levnet af fundamenter, må man vel forestille sig lette bygninger i bindingsværk.

Om beboerne ved vi lidt, idet et brev er bevaret:

Ved forårstid 1274 samledes en meget fornem skare på borgen. Til stede var landets konge, Erik Glipping, hans mor, Margrete Sambiria, ridderen Jon Jonsøn Little til Hørningsholm (Hørsholm) og hans søster, fru Cecilie Jonsdatter med hendes mand, ridderen Oluf Haraldsøn. Årsagen til mødet var, at fru Cecilie Pedersdatter på Langsøhus, en datter af den meget ansete ridder Peder Ebbesøn til Knarstrup, "efter tilstrækkelig overvejelse og med samtykke af min elskede husbond og herre Absalon

og mine elskede frænder" ville tilskøde Esrum kloster landsbyen Kollerød i nabosognet Lynge, "for at mit minde skal leve evigt på grund af mine velgerninger mod brødrene i nævnte kloster og deres fromme forbønner, og alt for at der af denne, min gave med Guds miskundhed kan gives nævnte kloster et tillæg, hvis - hvad jeg dog hverken tror eller håber - der måske ved en skødesløshed er noget, som ikke er betalt efter - salig ihukommelse - min moders eller mine brøders og søstres testamente". Der er lige så megen selvfølelse som ydmyghed i brevet; men fru Cecilie hørte også til den æt, Hvideætten som havde været den førende indenfor stormandssamfundet på Sjælland i et langt, begivenhedsrigt århundrede.

Det er muligt, at Langsøhus har været fru Cecilie Pedersdatters

arvelod efter faderens død i 1256. Hendes brødre blev derimod ejere af Peder Ebbesøns Knardrup i Ganløse sogn. Efter mordet på Erik Glipping var adelen delt op i partier for og imod. Brødrene på Knardrup sluttede sig til Marsk Stig Andersøns parti, og da han kort efter dømtes fredløs gik jagten ind på dem, der havde fulgt hans linie af personlige eller politiske grunde.

Man kommer let på den tanke, om ikke disse års dramatiske begivenheder tillige har gjort en ende på Langsøhus. Det ville være naturligt, om Fru Cecilies overlevende mand, Absalon Andersøn,

har støttet sine nærfrænder af Hvideætten på Knardrup, og derfor har måttet undgælde ligesom de for fejlregningen. Muligt er det da, at Langsøhus ikke har overlevet disse skelsættende uroår, men er blevet inddraget som forbrudt gods og revet ned. I kilderne nævnes Absalon Andersøn ikke senere end i 1280'erne.

Kilde: Vilh. la Cour: Strejftog gennem middelalderens historie. Afsnit i bogen om naturparken ml. Farum og Slangerup

Moderne ridderturning ved den fredede ruin af Bastruptårnet OHP 1980

NYT I ARKIVET

Vi har i foråret fået en meget stor og omfattende aflevering af fotografier fra Lissi Carlsen, Hillerød. Lissi Carlsen er selv født på Lyng Overdrev og hendes fars familie er knyttet til vor nuværende kommune i flere generationer.

De fleste fotografier vedrører giverens far, Lauritz Rasmussen (1907-86) og hans hjem på Lyng Overdrev, helt præcis Lyngvej 214, som nu er slugt af motortrafik-

vejen til Hillerød.

Fotografierne giver sammen med de afleverede dokumenter et usædvanligt langt indblik i en familiehistorie - 3 til 4 generationer- og derved også i den almindelige tidshistorie. For en senere tid vil de hjælpe med til at forstå livet i det gamle bondesamfund, og også om, hvordan det ændredes under indflydelse af industrialiseringen og den dermed følgende afvandring fra landsbyen til bysamfundene.

Nogle eksempler:

Vi har et fotografi, som viser giverens oldemor, Stine Hansen fra Gl. Allerødgård klippe får med

Rygningshalmen fornyes

hjælp af sin datter Caroline. Billedet er vel taget sidst i 1890'erne. Datteren er i "moderne" tøj, mens moderen er i "folkedragt" med hovedtøj. (Se også Nøglehullet 1990/2 side 10). Desuden ses en ung pige i "bytøj", hun "var i huset" og omtales som frøken B. Hun skulle vel lære lidt om at lede en landhusholdning.

Der er masser af fotografier, som viser dagliglivet hos Lars Peter Rasmussen og Caroline (f. Hansen) fra Gl. Allerødgård. Lars Peter Rasmussen kom forøvrigt fra Grønnegadegård, Røglevej. De blev gift o. 1905, så de drev datidens blandede landbrug med kornavl og kvægbrug på Lyng Overdrev. De havde endog en præmietyr, og man malkede naturligvis med håndkraft. Gården på Lyngvej 214 var en bindingsværkgård med lerklinede vægge og stråtag. Her var arbejde for alle, efter nutidige begre-

ber meget og hårdt fysisk arbejde som al slags markarbejde, tærskning, malkning og andet traditionelt hverdagsarbejde for landbrugere.

At der også har været tid til fest viser familiefotos fra runde fødselsdage og bryllupper. Det andet hovedemne i afleveringen er som før nævnt Lauritz Jørgensen, en af sønnerne fra Lyngvej 214. Vi har ham i så mange situationer, at det gir et begreb om opvækst under 1. verdenskrig

Marius Rasmussen med præmietyren

og i tyverne. Vi ser Lauritz på besøg i København, foran Gefion-springvandet i stiveste søndags-puds med broderen Marius (Den senere kendte tækkemand fra over-drevet) og nogle fætre. Vi har ham som konfirmand i matrøstøj

med urkæde og dårlig skjult lom-meur i brystlommen. Vi har ham som maskinlærling og som udlært maskinsmed på en stor, flot motorcykel, der vel har været alle unge mænds drøm dengang. Vi har hans hus på Lyngevej (nu nr. 114, "Ekka") som er meget ombygget siden Lauritz Rasmussen solgte det i 1942.

Dette er blot et lille udvalg af billeder, som appellerede til mig. Tager man dem alle med sig, kan man selvfølgelig få endnu mere at vide om fortiden.

Jeg vil gerne slutte med at citere et par vers fra Caroline Hansens poesibog. Den er slidt af alder og brug, men man kan stadig se, at det har været en smuk bog, indbundet i rødt fløjl med sølvtryk udenpå.

De fleste vers er skrevet i 1902, da Caroline Hansen var på Bakken-

Lauritz Rasmussen (nr. 3 fra venstre) på motorcykel i Blovstrød

Lauritz Rasmussens hus ved hjørnet af Røglevej og Lyngvej (senere "Ekka")

drup husholdningsskole (Gørlev-egnen).

Når man blader i den, forundres man over, at så mange af versene - i al fald de mindre dybsindige - er genbrugt omtrent op til i dag. Det første er det velkendte:

"Alt i verden går på kryds og tværs - derfor også dette vers".

Det sidste var lidt nyt for mig:

"Og skal jeg trækkes med på rad,
for i din bog at glemmes,
så vælger jeg det sidste blad,
fordi jeg sidst vil glemmes".

Vi håber, at mange vil se efter i deres gemmer, så vi i arkivet kan sørge for, at de ikke glemmes.

Karen Andersen

ARKIV NYT

Der arbejdes i arkivet følgende aftener i efterårssæsonen :

ARKIVAFTENER

Mandag den 20. august kl. 19,30

Tirsdag den 11. september kl. 19,30

Onsdag den 3. oktober kl. 19,30

Torsdag den 25. oktober kl. 19,30

Mandag den 12 november kl. 19,30

Onsdag den 5. december kl. 19,30

1991:

Mandag den 7. januar kl. 19,30

Tirsdag den 29. januar kl. 19,30

TIL LYKKE

Arkivleder Birthe Skovholm fik den 4. Juli en datter. Nøglehullet og LAFAK ønsker til lykke - og vi glæder os naturligvis til at få Birthe tilbage efter barselsorlov.

Arkivet holdes åbent som hidtil ved frivilliges indsats. OHP

UDSIGT FRA NORDBANEN

Helsingør Jernbaneklub har i samarbejde med en række lokalhistoriske arkiver i Nordsjælland udgivet en publikation: "Hvad man ser fra toget - Nordbanen".

I alt 11 arkiver har leveret stof til hæftet, der indeholder velillustrerede kapitler om de områder, banen går igennem, og hvad man ser (eller kunne have set for år tilbage) fra toget. På denne måde er samlet en mængde spændende oplysninger fra en egn, bundet sammen af den gamle jernbane.

LAFAK har naturligvis bidraget med et afsnit om det af Allerød kommune, der kan ses fra toget.

I denne forbindelse er der selvfølgelig lagt vægt på det historiske. En enkelt grov smutter en oplysningen om teglværkernes lerspor: der er naturligvis ikke 56 km tipvognspor til Vassingerød Old fra Blovstrød teglværk. Der skulle bare stå 5-6 km.

Hæftet kan bestilles direkte fra Helsingør Jernbaneklub eller gennem Arkivet. Prisen er 30 kr.

OHP

Lokalhistorisk Arkiv på Frederiksborgvej 59, Lillerød har åbent hver TIRSDAG kl. 9-14, Åbent Hus hver første ONSDAG i måneden fra oktober til maj, samt efter aftale på arkivets tlf. nr. 42 27 08 91.

Henvendelse kan også ske til:

Ole Høegh Post (formand) tlf. 42 27 53 26
Wolthersvej 6, Lillerød, 3450 Allerød

Karen Andersen (sekretær) tlf. 42 27 51 73
Cedervangen 32, Lillerød, 3450 Allerød

"Nøglehullet" er medlemsblad for Lokalhistorisk Arkiv & Forening i Allerød Kommune. Redaktion, lay-out og tegninger: Ole Høegh Post.
Tryk : Preben Jensen. Oplag 300 SEPTEMBER 1990